

kundi hann tala við Stauning — ministerið privat og fingið svar privat. Hann kundi eisini vent sær til amtmannin ella rættari fátans við áheitan um rættsliga granskun. — Men nú hevur hansara reising av málinum í landstinginum einans fært til, at málið er komið fyrri opna diskutiún við øllum sínum lýtum fyrri okkum.

Her er óforsvarliga óstortsliga farið fram. Vit mega tí vara okkum og hugsa okkum fleiri ferðir um, hvat vit gera. — Vit skuldu ikki nú gjørt ónt verri! Síðani høvdu Edw. Mitens og M. S. Viðstein orðið.

Formaðurin reisti seg nú og segði, at av tí, at eingin hevði biðið um orðið, og málið ikki var víst í nevnd, var sakin einans at taka til eftirætting. Og so var fundurin lokin.

Allir tingmenn — í hvussu er allir ultið fyrri sambandið — sótu bílsnir.

Hvussu var hetta vorðið? — Slapp málið ikki í nevnd?

Tá ið mennu skiltu, hvussu vorðið var, rópti Patursson: »Eg krevji málið í nevnd!« Men formaðurin læst sum einki. Frá áhoyrarnum ljóðaði: »Tvi, tvi! nú hava teir nakað at dylja« o. s. frv.

Hesin atburður má sigast at vera lógin. At Skarsteinsmálið slapp í nevnd, ivaðust tey flestu ikki um.

Men so varð ikki!

Ansvarhavandi blaðstýrari fyrri
Suðuroyar-síðuna: P. M. DAM

Kláus og fanin.

Eina ferð var tað ein bóndi, sum æt Kláus Madsen. Hann pløgdi grýtuta akur sín. Rossini vóru rak og plóginn tjenti lítið, so vánaliga gekk hjá honum at vinna fram gjøgnum hesa ólagaliga jørð. Kláus blásti, hann sveittaði, og hann bannaði yvir ross og plóg og sína grýtutu jørð, hann ynskði bæði ross og plóg og grót at tramanum til. —

Hetta hoyrði hann sjálvur, »hin grái í bondum«, og hann hugsaði við sær: »Hagar má eg seta leið mína, eg má gera meg kendan hjá hesum manni, sum bannar øllum so illa«.

Hann avstað og kemur í bóndans garð, har hann hittir mannin við hús og heilsar. »Sig mær«, tekur »hin grái« til orða, »hvat bæðir tær, mær tykist tú er so ræðuliga illa hýrdur«.

»Íðan, heldur tú ikki eg havi allan orsaka til at vera illa hýrdur«, sigur Kláus; »her gangi eg og stríðist sum eitt beist við at fáa skil á hesa grýtutu jørð, so eg fái sáðað eitt sindur av rugi í hana — og hvat fái eg fyrri ómakin? Illgras, arva og dáa og annað devulskap«.

»Ja«, sigur hin grái, »rætt hevur tú, tær er synd í, tær havi eg hug at hjálpa. Gakk tú bara inn og legg teg, í nátt skal eg pløga.« —

Tá Kláus kom út á akurin næsta morgun og ætlaði at fara at sáða rug, sá hann hvussu vorðið var. Akurin var pløgður og saksaður og ikki bert tað, men alt grótið, hvør steinur, var burtur og lá í einum dunga væl samanlagð. Her var nú einki annað

A/S

BALSLEV & GOOS

THORSHAVN

Altid stort Lager af:

Trælast i alle gangbare Dimensioner samt alle Slags Bygningsmaterialer.

Særlig fremhæves:

Fint savet Fyrretømmer,
Baaettræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Master, Bomme o. l.,
Krydsliner i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Trælastforretningen: Nr. 194.

at siggja enn hin finasta, besta mold nakar kundi ynskja sær. — Nú flegg hin versti í bóndan, nú var hann reiðiliga óður og illboninrar fuku úr munni hansara sum neistar úr smiðu alva.

Fanin kemur beinan vegin og spyr hvat ið er á vási. »Havi eg ikki pløgt og saksað nóg væl, mín góði Kláus?« »Já«, mutlaði Kláus, »men heldur tú nakað skil vera á hesum, at eg nú skal fara at sáða rug í hesa fráluku veltu? Her var lagamannin at sáðað hveiti!«

Fanin stúrsaði við, men hann sá, at Kláus hevði grein í sínum máli, og sigur so við hann: »Far tú bara heim til húsa, í nátt sáði eg hveiti í veltu tína«.

Veturin fór, og várið kom, og komið var á fyrra part av sumri. Kláus kom út at skoða akursín. ið stóð har so tættur við boguandu, tungum oksum. —

Bóndin mutlaði fyrri seg sjálvan, hann setti brýr og sá út sum hann hevði hug at etið sínar egnu klossur. Ongantið hevði hann sæð so illspjoskurtur út sum nú, hann bæði snýsti og froysti.

Fanin kom aftur. »Nú, hvat er á vási, hvat Sörin bílar tær, so gronskurtur tú sært út?«

»Hvussu tramin heldur tú, eg skal vera frón og glaður? Her havi eg henda stóra, vakra hveitiakur; hann sær út til at fara at geva mong fold, men so kemur kanska óveður, stormur og hegl-ingur og alt samalt.«

»Hoyr nú, góðasti Kláus bóndi!« leggur fanin uppí, »sissa teg nú og gev tol, tú veist jú, at tú hevur meg til láturverji.« —

Summarið leið og komið var út ímóti heysti, og ein dagin, tá bóndin fór út at hyggja at akri sínum, gjordist hann reiðiliga óður. Hann bannaði og blótaði og bar sig sum eitt steinort, tað var ræðuligt at siggja og hoyra.

Fanin kom alt fyrri eitt og spurdi: »Hoyr nú Kláus bóndi, hvat bílar tær, tú letur í sum ein óður maður.«

Kláus fekk næstan ikki svarað, hann froysti og tvífti. »Já«, sigur

hann so, »eg skal siga tær eitt lítil mín, tín fani tú ert! heldur tú at hetta líkist nokrum — nú hevur tú á hesum sumri sent góðveður út um alt landið, so at eingin hevur sæð sovordnan kornvekstur fyrr. — Hvussu verður nú við prísinum, fer hann kanska ikki niður ígjøgnum! Nei, hin gamli! Um eg fái nokk so nógv korn, fái eg ikki nær til so nógvan pening sum eg hevði roknað við at fáa. Tú ert ein til at stýra verðini, tú dugur ikki at greiða tingini, tú gert alt til ólukkuna fyrri meg!«

Fanin settist á hala sín, hann visti hvorki út elle inn.

»Nei Kláus,« segði hann, »nú eru vit báðir lídnir hvør við annan, eg siggi nú, at tær kann eingin fanin gera til vildar!«

Soleiðis, sigur søguskrívarin, er tað við tí danska jarðbrúkinum, fyrst og fremst við L. S., teimum kann eingin fanin gera til vildar. —

(Sjálvsagt meinar søguskrívarin her ikki við okkara L.-S.).

Frá havnini.

Seinasta mánadagvóru »Ísland« og »Dronning Alexandrina« her, »Ísland« úr Íslandi og »Dronningin« úr Keypmannahavn. Við »Ísland« var krónprinsurin, og allir teir her í okkara bý, sum hava nakað at týða, vóru á bryggjunni, bæði tá skipið kom og fór. Býráðsformaðurin talaði, og lógtingsformaðurin talaði fyrri honum uppí í tinginum, har lógtings- og býráðstýrislimir tómu »steyp- ar allar«. Vit kenna úr »Dimma- lættinge« harra lógtingsformanns- ins sera vøkra talu fyrri okkara kongahúsi, men vit hava ikki notið ta gleði at siggja uppá prent tey orð, sum borgmeist- arin segði, tey hava ivaleyst ikki verið minnið verdat kenna.

Stórt skip, »Falken« hevur verið her við viði til »Havnar

timburfelage, sum nú er farið at bygga stórt, bæði goymslu- hús og kantór.

Við kóli til V. Lützen er komin norskur dampari »Vest- manrød«, »Lyra« úr Bergen, og leygarkvöldið stórus franskur turistdampari. Hetta var kvöld fyrri teir, sum hava soverðið at selja, sum ferðafólkið hevur hug at keypa við sær heim aftur sum minnið um, at teir hava verið á landi her. »Tjaldur« kom í gjáramorgunin. Við tí vóru hesi ferðafólkini:

Harri Wellejus.
Fru Wellejus med Barn.
Frk. Karen & Edith Wellejus.

Frk. L. Sivertsen.
- Inger Tarp Hansen.
Harri Lauritzen.
- S. P. Petersen.
Fru S. P. Petersen.
Frk. Videra.
Fru E. Simonsen.
- Eysturoy.
- Hammer Mortensen.
- Erland Olsen med Barn.
- Marie Holm med Barn.
Frk. Ellen Christiansen.
- Petra Poulsen.
Fru Poulsen.
- Sigrid Jacobsen.
Harri Poul Petersen.
- Carl Christiansen.
- Jacob Kjeld.
- Hjalmar Jacobsen.

Lýsingar

Udpantning.

Det bekendtgøres herved, at udestaaende Restancer af Kommuneskat for Januar og April Kvartal 1933 samt tidligere forgæves udpantede Restancer for 1931 og 1932 af Fogden er godkendt til Inddrivelse ved Udpantning, og at denne vil blive paabegyndt **uden videre Varsel.**

Thorshavn Byraad, den 28. August 1933.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Lýsið í

„Føroya Social-Demokrat“!

Annoncerende!!

**Vejen til
en virksomheds
Reklame**

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“ har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum,

Det er derfor i Deres egen personlige Interesse at benytte „Føroya Social-Demokrat“

til al Avertering i Fremtiden.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.